Kyrkogårds VÄNDRING.se

Anders Johannesson

Anders arbetade på flera olika industrier i Norge. Där lärde han sig bland annat sprängteknik. Tidvis återvände han till föräldrahemmet där modern bodde ensam efter Johannes död 1898. Men småbrukarlivet lockade väl föga och strax var Anders iväg på en ny arbetsresa.

När modern blev äldre återvände Anders för gott till gården Sikeberga i Lönnskog. Han gick på dagsverken i bygden och hjälpte till där det behövdes en hand. Några får fanns på gården så länge modern levde.

Anders var efterfrågad för olika sprängarbeten vid husbyggen och annat. Bland annat fick han i uppdrag av familjen Lönne att spränga och göra iordning en källa vid Svarte Berget i närheten av sjön Stora Bör dit man sedan kunde gå för att ”dricka brunn”. Resterna av ”Anders källa” finns fortfarande kvar och platsen är utmärkt av Skogsstyrelsen och Långseruds Hembygdsförening.

När Anders kom från Norge sa han ”ungdomen tränger e dansbane” och så blev det. Traktens ungdomar hjälptes åt att bygga en dansbana på ett berg intill Siktjärnet på Anders mark. Det berättas att man fällde träd och simmade med stockarna över tjärnet. Lokala spelemän kom vandrande från Berga och Stenbyn och folk samlades för att dansa. I närheten fanns även en skjutbana för den lokala skytteföreningen.

Anders var en stolt man och han skrädde inte orden när han talade om sin lilla egendom och Siktjärnet som han betraktade som sitt. Han talade om sin fantastiska jord där potatisen blev stor som ”ôrpingtonar” och fick ”spettas in” i jordkällaren. Eller om mörten i tjärnet som var så fet så det blev rosor på vattnet när man kokade den. När en granne hjälpte till med en liten avverkning lär han ha uttryckt sig ”nu pecker han säj att opp när han får gå i mene dräger” och syftade då naturligtvis på sitt fina virkesbestånd.

Hans mor Anne-Maja var omåttligt stolt över sin son och berättade för grannarna att ”Annersch han vet allt! Hô en än läser om i tidninga sô kan han förklare. Han sier att först sô börjer dä, sän går dä unna för unna…”.

Anders i Sikeberga var med andra ord en stor profil i bygden. Han var omtyckt och hjälpsam. Folk visste om att han hade det knapert och ville gärna lindra hans nöd. Man förstod dock att hans stolthet skulle förhindra att han tog emot något bidrag, därför fann man på att säga ett han tilldelats ett pris för ”Mindre välskött egendom” och kunde på så sätt ge ett ekonomiskt stöd.

Sikeberga låg ganska ensligt och det gick förr ingen bilväg dit men Anders bodde där så länge han orkade. En vinter blev han sjuk. Han hade varit och handlat på Konsumaffären i Stenbyn men på vägen hem hade han ramlat i snön och inte lyckats ta sig upp med sparken. En skidåkare fann honom och larmade grannarna som hjälptes åt att få honom hem och i säng. Men han kom inte på benen igen utan det ordnades så att han fick komma till ålderdomshemmet Åskog där han avled en kort tid därefter. Han blev 81 år gammal.

Det berättas att några av Anders Johannessons äldre syskon varit hemma på besök i Sikeberga medan modern levde men sedan hade kontakten med dessa brutits.

I samband med Anders död försökte man finna syskonen. Enligt faderns bouppteckning 1898 var sonen August och dottern Christina i Nordamerika. Dottern Amanda på okänd ort och sönerna Carl, Nils och Anders i Norge.

Brodern Karl avled i Skafså, Telemark 1919 men han hade flera barn som man fick kontakt med och som ärvde sin farbror Anders. Amanda hade flyttat från Norge till Danmark där hon avled 1937.

Syskonen Christina, August och Nils återfanns aldrig och dödförklarades enligt tingsrätten 1956.